

Arayış ve Kabristan Ziyareti

Her şeyin değişim ve dönüşüm içinde olduğu bir dünyada hiçbir şey aynı kalmaz. Aynı olamaz. Onun için her insanın yaşam ve benlik algısı ve arayışı başkadır. Aynı şekilde mana arayışı da kişiye özeldir. Ancak genel anlamıyla ifade etmek gerekirse, yaşam yolundaki anlam arayışı, insanın kendini keşfetmesi, kendini tanıması ve onu başkalarından ayıran kendi öz hikâyesini gerçekleştirme yolculuğudur.

Bu öz hikâyeyi gerçekleştirme sürecinden ışığa giden tek yol ışığa girmektir. Ve bu yolda merhametli farkındalıktan, etkin diğerkâmlıktan beslenen yaşam bilgeliğiyle sorumlu davranmaktır. Hem kendimize, hem başkalarına faydalı bir yaşam sürmektir.

“Bildiğini bilen insandan kendini bilen insana” geçiş sürecine katkı sunma bağlamında zaman zaman kabristan/mezarlık ziyareti yapmak çok anlamlı ve değerlidir. Yaşamın gelgitlerinde ve güncelin akıntılarında kendimizi dinleme/bulma/keşfetme/tanıma konusunda bizi cesaretlendirir. Çünkü insan fiziksel dünyayı ve maddeyi tanımada zamanla mesafeler kaydetmiştir, ama aynı başarıyı – maalesef- kendini tanımada elde edememiştir. Bu başarıyı elde etmek yani **“kendini bilen insan”** mertebesine yükselmek için aydınlanmacı yaklaşımlarla zihinsel karanlığı dağıtmanın yolları aranmalıdır.

Her insanın benlik ve yaşam algısının farklı olduğu bir işleyişte mutlak hakikati kimse başkası için öğrenemez, özümseyemez ve uygulayamaz. Asıl mesele, bu hakikate direnmek yerine onunla birlikte akmaktır. Onun için zamanın ruhu, bedenimizden kalbimize giden bir yol bulmaya, bulduğumuz yolda, ruhumuzla buluşmanın ve ruhumuzla hizalanmanın önemini hissettirmektedir. Bu hizalamada kendimizi fark ettikçe, ruhsal ve zihinsel gelişime bağlı olarak acılarımız azalacaktır. Kalbimize yaklaştıkça başka her şeye de yaklaşmış olacağımızı akılda tutmalıyız.

Bütün mesele, darlıktan genişliğe doğru götüren yaşama/yaşatma yolunda ve farkındalığında bütün varlığa; insana, bitkiye, hayvana, doğaya adil davranmak ve sadakat yolunda günbegün ilerlemeyi amaç edinmektir. **Bu anlayışa göre, gerçek ibadet, insanın kendine ayna tutmasıdır, kendini sorgulamasıdır, kendine dönüşüdür. Özünü keşfetmeyen insanın ilahi akışla ve ilahi işleyişle**

bütünleşmesi ve uyumlu bir yaşam sürmesi kolay değildir. Ancak özünü keşfedebilen insan göreceli tutumları bir kenara bırakarak kendisine ve başkasına değer vermenin ayrıcalığına kavuşur. Ancak o zaman hizmetkâr güdülerle başkasını imkânlarla göre tamamlayabilmenin hazzını yaşar. Ancak o zaman içsel akışın etkileşimi onu kuşatır ve anlam dünyasına tat verir.

Acıdır ki, kendisinden uzaklaşanlar, kendisine yabancılaşanlar bunu anlayamaz, bunun farkındalığını yaşayamaz. Çünkü öz evlerinde yokturlar. Hep seyahat halindedirler. O nedenle evlerinin kapısını ne kadar çalarsanız, tık yok, ses yok, cevap yok, kapı açılmaz. Kabukların/maddenin içinde ruhu/manayı boğduklarından öz kimliklerini ya unutmuşlar ya da kaybetmişlerdir. Onun için hep başkalarını sorgularlar. **“Başkalarının gözündeki çöpü görür, kendi gözündeki merteği görmezler”** (Matta 7:3). Dolayısıyla büyük bir yanılgıyla bütün eksikliğin ve yanlışın hep başkalarında olduğunu düşünürler.

Süryani edebiyatının öncü/parlak simalardan birisi olan Nusaybinli Aziz Mor Afrem’in (306-373) 1700 yıl önceden gelen bu bağlamdaki uyarısı kayda değerdir. Mutlak hakikate/sevgiye götüren yolda bizi tıkayan tıkaçlara, engellere ve düğümlere vurgu yaparken tedavi edecek nitelikte şöyle bir hatırlatmada bulunmaktadır: **“Büyük biri evinde konakladığında, kapın saygınlık kazanıyorsa, her şeyin sahibi (Allah) sende konaklarsa, kapın ne kadar büyüyecektir! Mabet olmuş fikrinde pislik bırakma. Allah’ın evinde O’nu rahatsız eden hiç bir şey bırakma. Öyle ki, Allah’ın evi, O’na yaraşan şeylerle bezensin.”**

Dünyaca ünlü olan çağımızın büyük düşünürü/yazarı/üstadı Eckhart Tolle de konuyla alakalı şöyle fikir beyan etmektedir: **“Bedeninize ne kadar çok bilinç getirirseniz, bağışıklık sisteminiz de o kadar güçlenir. Bu her hücrenin uyanıp sevinçten bayram yapmasına benzer. Beden sizin dikkatinizi ona vermenize bayılır. Bu ayrıca güçlü bir kendini iyileştirme biçimidir. Çoğu hastalık siz bedeninizde mevcut değilken içeri sızar. Eğer efendi evde değilse, her türlü kuşkulu kişi orayı mekân tutacaktır. Siz bedeninizde bulunduğunuzda, istenmeyen konukların içeri girmeleri zor olacaktır.”**

Aynı şekilde, insan kendi öz evinde değilse, kendi öz evinin efendisi olmamışsa, saf olmayan türlü türlü niyetler orayı işgal edecek ve o evi mesken tutacaktır. Dolayısıyla evinde olmayan insanın tutumu da bulanıklaşacaktır, başkalaşacaktır. Bulanıklaşan/başkalaşan tutumla insanın eylemleri de hırçın ve huzursuz olur. Bu da hayatı zehirlediği gibi, işleyişe ve akışa negatif etki yapmakta ve reflekslere, tepkilere ve ayrılıklara neden olmaktadır. Çünkü **“Ağız yürekten taşanı söyler. İyi insan içindeki iyilik hazinesinden iyilik, kötü insani içindeki kötülük hazinesinden kötülük çıkarır”** (Matta 12: 35).

Öyle gözüküyor ki, yaşamın gelgitleri ve işleyişi içinde niyet olarak ilahi iradeyle devamlı çatışma halindeyiz. Bu çatışma devam ettikçe, huzurumuz kaçmaya devam edecektir. Zihinsel dünyamızda temizlik yaptığımızda, ilahi irade ile barıştığımızda ve onunla fikir birliğine vardığımızda, her şey daha rahat ve daha güzel olacaktır. Bunu deneyimleyerek öğreneceğiz.

Maddedeki mana arayışında, ilahi/pozitif değerlere ulaşma çabasında, hep o ilahi iradenin izleri/yansımaları vardır.

Yaşam yolculuğunda içimizdekini dışarıya vurma meramında o izlere ve o yansımaya göre davranabilirsek, her şey olumlu yönde farklılaşır. Güzelleşir.

Çünkü o irade hayatı var eden yaşam enerjisidir. SEVGİDİR.

Hayatımızı yönlendirmesine ve melekelerimizi yönetmesine izin vermekle yükümlüyüz. İstemesini biliyorsak, çalışmayı, emek vermeyi, ekmeyi bilmek zorundayız.

Sorumsuzluk eken, sorumsuzluk biçecektir. Ne ektiğimizi iyi öğrenmemiz/bilmemiz gerek. Çünkü ektiğimizi biçeceğiz.

İster söz-ister emek, ister madde-ister mana ne ekersek onu buluruz.

Ekmek, ağızdan çıkan iyi bir sözse, güzel bir tohumdur, büyür güzelleşir gelir bizi bulur. Ağızdan çıkan kötü bir söz ise oda büyür, çirkinleşir gelir yine bizi bulur.

Yaşam/gönül tarlasına güzellikler ekelim ki, güzellikler bizi bulsun. Kendimizi tanımadan, yaşam enerjimizi bloke eden zihinsel karanlığı dağıtmadan bunu yapamayız. Yaratılışın/özün programına geçiş yapamayız.

Aziz Mor Afrem'in ışık dolu edebi doruklarına çıktığımızda (303-373) konuyla alakalı şöyle bir yakarıшта bulunduğunu göreceğiz: **"Rabbim, seni bilmenin bağışladığı aydınlıkla zihnimizin karanlığını dağıt. Dağıt ki, aydınlanan ruhumuz saflıkla yenilenmiş olarak sana hizmet etsin."**

Aziz Mor Agustinus (354-450) da aynı minvalde bizi şöyle uyarıyor: **"Kendinizden uzaktayken Tanrı'ya nasıl yaklaşabilirsiniz?"** devamında şöyle yakarıyor: **"Ya Rab, seni tanıyabilmem için kendimi tanımamı sağla"**

Evet, hayatın temaşası bittiğinde, günün sonuna vardığımızda, hüzünlenmemek ve ağlamamak için önceden kendi faniliğimizle, onulmaz acizliğimizle, güçlü/aydın ve zayıf/kör alanlarımızla yüzleşmeliyiz. Yani yoğun belirsizlik ve kaygı dönemlerinde bu yola girmeliyiz, bu arayışın hazzını yaşamalıyız, kendimizi tanımalıyız ve kendimizi keşfetmeliyiz. **Başkalarının gözündeki çöple birlikte gözümüzdeki merteği de görerek bizi insan kılan özümüze sahip çıkmalıyız.** Kalbimizin/vicdanımızın sesini geç olmadan işitmeliyiz.

Yazılmış olduğu üzere, **"Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapı çalana açılır"** (Matta 7: 7-8). O hazza kavuşmak için sürekli dilemeliyiz, sürekli aramalıyız, sürekli kapıyı çalmalıyız. Dilemeliyiz ki, bize verilsin. Aramalıyız ki, bulalım. Çalmalıyız ki, kapı bize açılsın. Bu bir kerelik mesele değildir. Niyetin sürekliliğiyle alakalıdır. Bu uğurda ciddi çabalar ve öz disiplin gereklidir.

Unutmayalım, esas mesele kendimizi tanıma yolunda arayış içinde olmaktır. Israrla eşiğinde beklediğimiz evin/ruhun kapısı eninde sonunda bize açılır. Söylendiği üzere, **"Aramakla bulunmaz ancak bulanlar hep arayanlardır."**

Yusuf Beğtaş